

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 343/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom doc. JUDr. B. F., PhD., Advokátska kancelária F., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 4897/2013 až sp. zn. Rvp 5052/2013 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici spisových značiek: 3 NcC 336/2012 z 18. októbra 2012, 3 NcC 337/2012 z 18. októbra 2012, 13 NcC 562/2012 zo 16. októbra 2012, 13 NcC 564/2012 zo 16. októbra 2012, 4 NcC 152/2012 z 12. októbra 2012, 4 NcC 158/2012 z 12. októbra 2012, 4 NcC 203/2012 z 12. októbra 2012, 4 NcC 204/2012 z 12. októbra 2012, 4 NcC 205/2012 z 12. októbra 2012, 4 NcC 207/2012 z 12. októbra 2012, 4 NcC 206/2012 z 12. októbra 2012, 4 NcC 208/2012 z 12. októbra 2012, 3 NcC 328/2012 z 18. októbra 2012, 3 NcC 329/2012 z 18. októbra 2012, 3 NcC 330/2012 z 18. októbra 2012, 3 NcC 331/2012 z 18. októbra 2012, 13 NcC 565/2012 zo 16. októbra 2012, 13 NcC 566/2012 zo 16. októbra 2012, 14 NcC 280/2012 z 11. októbra 2012, 14 NcC 288/2012 z 11. októbra 2012, 14 NcC 282/2012 z 11. októbra 2012, 14 NcC 285/2012 z 11. októbra 2012, 14 NcC 287/2012 z 11. októbra 2012, 14 NcC 289/2012 z 11. októbra 2012, 4 NcC 201/2012 z 12. októbra 2012, 4 NcC 202/2012 z 12. októbra 2012, 5 NcC 194/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 192/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 182/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 188/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 183/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 179/2012 zo 16. októbra 2012,

5 NcC 224/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 219/2012 zo 16. októbra 2012,
5 NcC 172/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 217/2012 zo 16. októbra 2012,
5 NcC 214/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 211/2012 zo 16. októbra 2012,
5 NcC 203/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 200/2012 zo 16. októbra 2012,
5 NcC 196/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 177/2012 zo 16. októbra 2012,
5 NcC 210/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 213/2012 zo 16. októbra 2012,
5 NcC 228/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 235/2012 zo 16. októbra 2012,
5 NcC 240/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 241/2012 zo 16. októbra 2012,
5 NcC 249/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 262/2012 zo 16. októbra 2012,
5 NcC 268/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 256/2012 zo 16. októbra 2012,
17 NcC 243/2012 z 11. októbra 2012, 17 NcC 244/2012 z 11. októbra 2012,
17 NcC 285/2012 z 11. októbra 2012, 5 NcC 186/2012 zo 16. októbra 2012,
5 NcC 191/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 193/2012 zo 16. októbra 2012,
17 NcC 290/2012 z 11. októbra 2012, 5 NcC 195/2012 zo 16. októbra 2012,
5 NcC 209/2012 zo 16. októbra 2012, 5 NcC 199/2012 zo 16. októbra 2012,
13 NcC 293/2012 z 15. októbra 2012, 13 NcC 279/2012 z 15. októbra 2012,
14 NcC 299/2012 z 10. októbra 2012, 14 NcC 298/2012 z 10. októbra 2012,
17 NcC 256/2012 z 12. októbra 2012, 17 NcC 255/2012 z 12. októbra 2012,
17 NcC 254/2012 z 12. októbra 2012, 17 NcC 253/2012 z 12. októbra 2012,
17 NcC 252/2012 z 12. októbra 2012, 17 NcC 251/2012 z 12. októbra 2012,
17 NcC 250/2012 z 12. októbra 2012, 17 NcC 249/2012 z 12. októbra 2012,
14 NcC 293/2012 z 10. októbra 2012, 14 NcC 292/2012 z 10. októbra 2012,
13 NcC 288/2012 z 11. októbra 2012, 14 NcC 297/2012 z 10. októbra 2012,
14 NcC 296/2012 z 10. októbra 2012, 17 NcC 247/2012 z 12. októbra 2012,
17 NcC 246/2012 z 12. októbra 2012, 17 NcC 245/2012 z 12. októbra 2012,
14 NcC 303/2012 z 10. októbra 2012, 14 NcC 300/2012 z 10. októbra 2012,
17 NcC 294/2012 z 12. októbra 2012, 17 NcC 293/2012 z 12. októbra 2012,
17 NcC 292/2012 z 12. októbra 2012, 17 NcC 291/2012 z 12. októbra 2012,
17 NcC 264/2012 z 12. októbra 2012, 17 NcC 248/2012 z 12. októbra 2012,
17 NcC 263/2012 z 12. októbra 2012, 17 NcC 262/2012 z 12. októbra 2012,
17 NcC 261/2012 z 12. októbra 2012, 17 NcC 260/2012 z 12. októbra 2012,

17 NcC 259/2012 z 12. októbra 2012, 17 NcC 258/2012 z 12. októbra 2012,
17 NcC 257/2012 z 12. októbra 2012, 13 NcC 236/2012 z 15. októbra 2012,
16 NcC 267/2012 z 11. októbra 2012, 13 NcC 281/2012 z 11. októbra 2012,
13 NcC 271/2012 z 11. októbra 2012, 13 NcC 267/2012 z 11. októbra 2012,
13 NcC 265/2012 z 11. októbra 2012, 13 NcC 261/2012 z 11. októbra 2012,
13 NcC 246/2012 z 11. októbra 2012, 14 NcC 295/2012 z 10. októbra 2012,
14 NcC 294/2012 z 10. októbra 2012, 16 NcC 285/2012 z 11. októbra 2012,
16 NcC 279/2012 z 11. októbra 2012, 16 NcC 276/2012 z 11. októbra 2012,
16 NcC 272/2012 z 11. októbra 2012, 16 NcC 271/2012 z 11. októbra 2012,
16 NcC 262/2012 z 11. októbra 2012, 13 NcC 234/2012 z 15. októbra 2012,
13 NcC 231/2012 z 15. októbra 2012, 13 NcC 229/2012 z 15. októbra 2012,
16 NcC 293/2012 z 11. októbra 2012, 16 NcC 261/2012 z 11. októbra 2012,
16 NcC 258/2012 z 11. októbra 2012, 16 NcC 257/2012 z 11. októbra 2012,
16 NcC 255/2012 z 11. októbra 2012, 16 NcC 232/2012 z 11. októbra 2012,
16 NcC 270/2012 z 11. októbra 2012, 16 NcC 292/2012 z 11. októbra 2012,
16 NcC 291/2012 z 11. októbra 2012, 16 NcC 290/2012 z 11. októbra 2012,
16 NcC 287/2012 z 11. októbra 2012, 14 NcC 236/2012 z 11. októbra 2012,
13 NcC 270/2012 z 15. októbra 2012, 13 NcC 269/2012 z 15. októbra 2012,
13 NcC 264/2012 z 15. októbra 2012, 13 NcC 263/2012 z 15. októbra 2012,
13 NcC 258/2012 z 15. októbra 2012, 16 NcC 254/2012 z 11. októbra 2012,
16 NcC 250/2012 z 11. októbra 2012, 16 NcC 249/2012 z 11. októbra 2012,
16 NcC 253/2012 z 11. októbra 2012, 14 NcC 243/2012 z 11. októbra 2012,
14 NcC 240/2012 z 11. októbra 2012, 13 NcC 254/2012 z 15. októbra 2012,
13 NcC 247/2012 z 15. októbra 2012, 13 NcC 245/2012 z 15. októbra 2012,
13 NcC 238/2012 z 15. októbra 2012, 13 NcC 237/2012 z 15. októbra 2012,
13 NcC 257/2012 z 15. októbra 2012, 13 NcC 255/2012 z 15. októbra 2012,
14 NcC 237/2012 z 11. októbra 2012, 3 NcC 226/2012 z 19. októbra 2012,
3 NcC 233/2012 z 19. októbra 2012, 3 NcC 232/2012 z 19. októbra 2012, 3 NcC 231/2012
z 19. októbra 2012, 3 NcC 230/2012 z 19. októbra 2012, 17 NcC 226/2012 z 11. októbra
2012, 17 NcC 227/2012 z 11. októbra 2012, 14 NcC 259/2012 z 11. októbra 2012
a 14 NcC 257/2012 z 11. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 4897/2013 až sp. zn. Rvp 5052/2013 spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 4897/2013.
2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 4. januára 2013 doručených 156 sťažností obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vedených pod sp. zn. Rvp 4897/2013 až sp. zn. Rvp 5052/2013, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“), ktorých spisové značky sú uvedené v úvode tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“). Tieto sťažnosti boli doplnené podaniami sťažovateľky doručenými ústavnému súdu 26. februára 2013.

Zo všetkých 156 sťažností vyplýva, že sťažovateľka doručila Okresnému súdu Revúca (ďalej len „okresný súd“) žaloby, ktorými sa domáhala svojich nárokov na náhradu škody – nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení, smerujúce proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv zo strany okresného súdu, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Popisom procesných úkonov vykonaných v 156 konaniach vedených pred okresným súdom, v ktorých tak na základe návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora, ako aj žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcií došlo zo strany okresného súdu k oneskorenému rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora a oneskorenému udeleniu poverení na vykonanie exekúcií, sťažovateľka poukázala na to, že práve nesprávny úradný postup okresného súdu poznačený zbytočnými priet'ahmi bol dôvodom podania jej žaloby o náhradu škody okresnému súdu, ktorý je zároveň podľa zákona súdom príslušným na prerokovanie a rozhodnutie tejto veci.

Sťažovateľka v záujme ochrany svojho práva na spravodlivé konanie sformulovala v úvode podaných žalôb *„požiadavku na to, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Revúca sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkovi konania (námietka zaujatosti z objektívneho pohľadu)“*.

V rámci odôvodnenia svojej požiadaviek okrem iného poukázala na to, že *„Ak bol sám okresný súd ako štátny orgán škodcom v spore medzi žalobcom a štátom, tak je vylúčené, aby prostredníctvom sudcov rozhodoval predmetný spor“*, a ďalej na to, že *„Nerešpektovaním tejto premisy by došlo k negácii zásady nemo debet esse iudex in propria causa“*, a taktiež poukázala na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu.

Krajský súd napadnutými uzneseniami rozhodol tak, že nevyhlúčil všetkých sudcov okresného súdu z prerokúvania a rozhodovania vecí, ktoré sú vedené na okresnom súde a sú označené v úvode týchto sťažností.

Napadnuté uznesenia krajského súdu sú podľa sťažovateľky „nesprávne, zakladajúce zásah do... základných práv, konkrétne:

- základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy... t. j. práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) a práva na prerokovanie veci nestranným súdom;

- základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru..., t. j. práva na nestranný súd zriadený zákonom.“.

Sťažovateľka poukazuje tiež na to, že objektívna skutočnosť spočívajúca v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním jednotlivých sudcov okresného súdu majú byť prerokované a rozhodnuté sudcami toho istého okresného súdu, ktorí majú medzi sebou „*minimálne kolegiálny a väčšina isto i priateľský vzťah*“, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezáujatosti všetkých sudcov okresného súdu, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť v očiach strán ako nezávislí.

V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že Krajský súd v Trnave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove dospeli vo viacerých svojich rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných veciach k opačnému právnomu záveru, ako krajský súd v napadnutých uzneseniach, a poukázala aj na právne závery obsiahnuté v judikatúre všeobecných súdov napr. Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 NcC/65/2012 z 19. októbra 2012, judikatúre ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva, týkajúce sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu a odvolávajúc sa na ne uviedla, že „*trvá na tom, že objektívna námietka porušenia nestrannosti je dôvodná*“.

Sťažovateľka tiež nesúhlasila s uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 6. februára 2013, ktorým boli jej obsahovo obdobné sťažnosti ústavným súdom už odmietnuté z dôvodu nedostatku jeho právomoci na ich prerokovanie a rozhodnutie, pretože podľa nej v daných veciach „*je daná právomoc ústavného súdu*“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší tieto

rozhodnutia krajského súdu a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktorými rozhodol v jednotlivých konaniach o jej námietkach zaujatosti proti sudcom okresného súdu.

II.A

K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah 156 sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 4897/2013 až sp. zn. Rvp 5052/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.B

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky

K porušeniu označených práv sťažovateľky malo dôjsť v dôsledku toho, že krajský súd napadnutými uzneseniami nevyklúčil sudcov okresného súdu z prerokovania a rozhodovania predmetných vecí napriek tomu, že škoda, ktorú si sťažovateľka uplatnila v podaných žalobách, vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom toho istého okresného súdu.

Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkov v konaní o ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavnoprosných princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho vecí tým sudcom, ktorého určuje zákon.

Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v Občianskom súdnom poriadku garantované prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 14 až § 16 OSP). Okolnosť, že o veci napriek tomu rozhoduje sudca, ktorý mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z ďalšej účasti na jej prejednávaní a rozhodovaní vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je však povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb (v danom prípade sťažovateľky, ktorá podala námietku zaujatosti proti sudcom okresného súdu) a vylúčiť nimi označených sudcov z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby (v tomto prípade návrh na vylúčenie všetkých sudcov z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci pre zaujatosť) a rozhodnúť o ňom. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých „všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje“ (I. ÚS 9/00), v dôsledku čoho „do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť iba vtedy, ak by ich rozhodnutia (a im predchádzajúci postup) boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré nebolo napravené ani v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov“ (I. ÚS 24/00). Inými slovami, za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy pomocou riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Občianskeho súdneho poriadku, nie je možné domáhať sa ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

Podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi, postupov a judikatúry všeobecného súdnictva sú závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy) dôvodom na podanie

odvolania (§ 201 a nasl. OSP), ako aj na podanie dovolania [§ 237 písm. g) OSP (pozri napr. IV. ÚS 26/04, IV. ÚS 201/04)]. Pokiaľ podľa názoru sťažovateľky krajský súd na jej námietky neprihliadal a napadnutými rozhodnutiami rozhodol zjavne neodôvodnene, potom v ďalšom konaní pred všeobecnými súdmi môže postupovať už uvedeným spôsobom.

V tomto prípade v predmetných konaniach teda existuje „iný súd“, a to krajský súd, resp. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktoré sú povolané na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľky.

Najvyšší súd napr. vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 153/96 z 21. augusta 1997 inter alia uviedol: *„Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g) O. s. p., posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti.“*

Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých účastníkovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Takýto postup však vylučuje princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto nemá dostatok právomoci na preskúmanie sťažovateľkiných námietok na nezákonného sudcu, ktoré smerovali voči napadnutým 156 uzneseniam krajského súdu.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosti sťažovateľky pri ich predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec ústavný súd konštatuje, že vo viacerých veciach sťažovateľka priložila k sťažnosti „*plnomocenstvo*“, ktoré je udelené obchodnej spoločnosti F., s. r. o., B., a absentuje pri ňom podpis splnomocnenca, ktorý „*plnomocenstvo*“ prijíma na znak svojho súhlasu. V dôsledku tejto skutočnosti k sťažnostiam doložené splnomocnenia nezodpovedajú dikcii § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a je neakceptovateľné, aby sťažovateľka, právne zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, opätovne nerešpektovala zákon o ústavnom súde a predkladala naďalej také sťažnosti, ktoré neobsahujú základné náležitosti ustanovené týmto zákonom, hoci bola na túto skutočnosť viackrát upozornená (napr. vo veciach III. ÚS 328/2012, III. ÚS 329/2012, I. ÚS 284/2012, I. ÚS 321/2012 a podobne).

Ústavný súd s poukazom na uvedené skutočnosti, prihliadajúc na zásady procesnej hospodárnosti konania, sťažovateľku upozorňuje, že pokiaľ aj naďalej bude podávať typovo zhodné sťažnosti ako v daných veciach, môže ústavný súd využiť možnosť vyplývajúcu z § 25 ods. 2 poslednej vety zákona o ústavnom súde a odmietnutie sťažností neodôvodniť (III. ÚS 500/2013).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2013